

W szczególności Komisja zauważa, w pierwszej kolejności, że we Włoszech wszyscy lekarze pracujący w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej są formalnie zaklasyfikowani jako pracownicy „wyższego szczebla” na mocy przepisów ustawodawczych i krajowych układów zbiorowych dotyczących tego systemu, nie korzystając przy tym z uprawnień związanych ze stanowiskami wyższego szczebla lub autonomii w zakresie godzin pracy. W drugiej kolejności włoskie władze nie były w stanie wykazać, że pracownicy służby zdrowia krajowego systemu opieki zdrowotnej, względem których wykluczone zostało prawo do dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin korzystają jednak zaraz po zakończeniu pracy z odpowiedniego równoważnego odpoczynku wyrównawczego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 18 marca 2014 r. – Iron & Smith Kft. przeciwko Unilever NV**

(Sprawa C-125/14)

(2014/C 175/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iron & Smith Kft.

Strona pozwana: Unilever NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wystarcza renoma istniejąca w państwie członkowskim w celu uzasadnienia renomy wspólnotowego znaku towarowego w rozumieniu art. 4 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (zwanej dalej „dyrektywą”), również w przypadku, gdy wniosek o rejestrację krajowego znaku towarowego, przeciwko któremu wniesiono taki sprzeciw na podstawie takiej renomy, został złożony w innym niż rzeczony państwie członkowskim?
- 2) Czy można stosować w ramach kryteriów terytorialnych stosowanych przy ocenie renomy wspólnotowego znaku towarowego zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do rzeczywistego stosowania wspólnotowego znaku towarowego?
- 3) Czy jeżeli właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego wykaże renomę znaku wspólnotowego w krajach innych niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o rejestrację krajową – które obejmują znaczną część terytorium Unii Europejskiej – można wymagać również od niego, niezależnie od powyższego, aby przedstawił wystarczający dowód w odniesieniu do rzeczonoego państwa członkowskiego?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na wcześniejsze pytanie, biorąc pod uwagę szczególne cechy rynku wewnętrznego, czy może zdarzyć się, że znak towarowy używany w intensywny sposób w znaczącej części Unii Europejskiej jest nieznanym odnośnemu krajowemu konsumentowi i z tego powodu nie spełniona zostaje druga przesłanka konieczna dla istnienia powodu uniemożliwiającego rejestrację zgodnie z postanowieniem art. 4 ust. 3 dyrektywy, ponieważ brak jest niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody renomie lub odróżniającemu charakterowi lub uzyskania bezprawnej korzyści z nich? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie okoliczności powinien wykazać właściciel wspólnotowego znaku towarowego, aby została spełniona ww. przesłanka?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25).